

Yine Ağlarken Gülüyorum

– MCU :) · 04 Ekim 2020

Allah'ım annemi bize bağışla

Allah'ım annemi bize bağışla

Allah'ım annemi bize bağışla

Allah'ım annemi bize bağışla

Allah'ım annemi bize..

Allah'ım annemi bize..

Allah'ım annemi..

Allah'ım..

.

.

.

.

.

.

Gök mavisi bir sonsuzluktaım

Uykumun içinde uyanığım

Ama burası acil girişinden güzel

Sandalyeden de kaymıyorum

Plazma isteyen de yok

Sadece mavilik var

Uçsuz bucaksız

Yeryüzünü görebiliyorum

Pembe pembe baloncuklara sarılı

Minik minik dualar yükseliyor

Gittikçe yanıma yaklaşıyor

Sonra geçip beni

Daha da yükseliyor

Konya'dan, Bursa'dan, Güzelçamlı'dan

İstanbul, Ankara, İzmir'den

Urfa, Elazığ, Adana'dan

Tüm Anadolu'dan

Eşten dosttan

Kardeşten, akrabadan

Binlerce pembe balon

Kaplıyor semayı

.

.

.

.

Bir rüzgarla savruluyorum yana

Mübarek sanki yanımdan bir TIR geçti diyeceğim

Gökyüzündeyim zahar

Koskocaman bir pembelik

Yükseldikçe belirginleşiyor

Devasa bir zeplin misali

Pembiş pembiş bir zeplin

.

.

.

.

Baloncukları anladım da

Bu dev pembeliğe uyanamadım

Zati uykudayım ya..

Aha çok uzaklarda

Bir de kapkara bir bulut var

İyice bakınca

Minik minik siyah balonları görüyorum

.

.

.

.

Soracağım çevreme

Nedir bunlar?

Yanıt nasıl gelecek?

Kimden gelecek?

Nasıl sormalıyım?

.

.

Tırsıyorum elbet

Sıkı mı ulu orta sormak

Üstelik usül erkan bilmeden

Bir besmeleyle başlasam

.

.

Şifa dualarıymış pembe baloncuklar

Pembe zeplin ise rahmete erenlerin ruhu

Siyah balonlar hayattaki masum miniklerin

Sorumsuz ebeveyn davranışlarıymış

Bu kötü yetiştirme tarzlarını

Bir türlü kabullenmek istemezmiş minikler

Nefeslerinin yettiğince üflerlermiş yukarılara

Ama esiri olurlarmış o karalıkların

Taa ki bir pembe zeplin

Yükselip de onları patlatana kadar

Sonra hepsi pespembe olurmuş

Dünyevi hayatındaki o makbul kul

Ebedi hayatında kol kanat olurmuş miniklere

.

.

Bu yanıtı kim, nasıl verdi bilemedim

Ama giriverdi işte aklıma

Dokunuverdi yüreğime

.

.

Gözümü açtım telefon sesine

Saat sıfır sıfır, sıfır iki, yirmialtı Eylül

Ekranda “ Konya Medicana arıyor”

“Alo”

“ Ayşe Ünlütürk’ün oğlu musunuz”

“ Evet”

.

.

.

.

Corona mezarlığı

Böyle adlandırmışlar

Kefenleriyle gömülüyorlar

Tahta tabutlar içinde

Taşıyamıyoruz bile..

.

.

Defnettik..

Babamın henüz haberi yok..

Yaş seksenaltı

O da corona

.

.

Eve döndük

Kardeşlerim ağlıyor

Babama söylemeliyim

Bir şekilde söylemeliyim

Yürüyemiyor

Zor duyuyor

Annem hastanede sanıyor

.

.

Söyledim

Öyle zor oldu ki...

Teselli edemiyoruz

Sarılamıyoruz

Dokunamıyoruz

Derdimiz kendi canımızdan değil

Bize bir şey olursa

Babama kim bakacak...

Yalnız yalnız ağladı, hıçkırdı,

Feryat etti kısık kısık

Sesi çıkamadı

Uzaktan ağlamalar

Odanın bir yerinde buluştu

Sarmaş dolaş oldular

.

.

Bir daha uyandım..

Anlayamadım

Hangisi rüya hangisi gerçek

.

.

Allah'ım annemi bize bağışla

Allah'ım annemi bize bağışla

Allah'ım annemi bize bağışla

Allah'ım annemi bize bağışla

.. pembe pembe balonlar görüyorum

.. şükrediyorum

.. kurtulacak

Allah'ım annemi bize..

Allah'ım annemi bize..

Pembe zeplini gördüm

Kaplıca bulutları da
Allah'ım annemi..

Allah'ım..

Durdum

Durdum

.

.

Anneme göz yaşı dökerken

Ruhuyla el verip yardım edeceği

Talısız miniklere ışık olan pembeliğine

Biraz acı da olsa

Yine de tebessüm ettim

.

.

Ağlarken gülmeye alışıyorum iyice..

MCU